

Sygn. akt: WK 19/06

POSTANOWIENIE

Dnia 17 sierpnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Steckiewicz (przewodniczący)

SSN Antoni Kapłon (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant: Piotr Marczuk

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płk. Wojciecha Marcinkowskiego

w sprawie szer.rez. Ł. B. skazanego z art. 234 k.k. po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 17 sierpnia 2006 r., kasacji, wniesionej przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 maja 2006 r., sygn. akt: SA .../06, zmieniającego wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w L. z dnia 15 lutego 2006 r., sygn. akt: Sg .../05

p o s t a n o w i ł:

oddalić kasację, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w L. z dnia 15 lutego 2006r., szer. rez. Ł. B. został uznany za winnego trzech przestępstw pozostającym w zbiegu realnym,

- przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,
- przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. (oba przestępstwa popełnione wspólnie

z oskarżonym szer. rez. P. G. i cywilem A. J.),

- przestępstwa z art. 234 k.k.,

za co został skazany – odpowiednio – na kary:

- roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzono karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat.

Sąd pierwszej instancji wymierzył także temu oskarżonemu karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Tym samym wyrokiem zostali skazani także: szer. rez. P. G. za popełnienie przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 279 § 1 k.k., z art. 234 k.k., szer. rez. S. K. za popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 356 § 2 k.k., oraz cyw. A. J. za popełnienie przestępstw z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

Apelację od tego wyroku wniósł tylko oskarżony cyw. A. J.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W., rozpoznawszy sprawę z powodu owej apelacji, wyrokiem z dnia 8 maja 2006r., sygn. akt: S.A. .../06:

- w uwzględnieniu apelacji uchylił zaskarżony wyrok w sprawie A. J. i przekazał ją do ponownego rozpoznania;

- w oparciu o art. 435 k.p.k. uchylił prawomocny wyrok sądu pierwszej instancji wydany wobec szer. rez. S. K. oraz w stosunku do szer. rez. P.G. i szer. rez. Ł.B. w części dotyczącej skazania ich za przestępstwa kradzieży z włamaniem, uchylając jednocześnie rozstrzygnięcia o karach łącznych oraz przekazując sprawę wymienionych oskarżonych do ponownego rozpoznania łącznie ze sprawą A. J., w pozostałym zakresie wyrok sądu pierwszej instancji utrzymując w mocy.

Kasację od tego wyroku wywiódł Naczelny Prokurator Wojskowy zarzucając:

„mające istotny wpływ na jego treść rażące naruszenie prawa procesowego – art.

435k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. polegające na tym, że Wojskowy Sąd Okręgowy w W. jako sąd odwoławczy po rozpoznaniu apelacji cyw. A. J. skazanego wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w L. z dnia 15 lutego 2006r. , za popełnienie przestępstw z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., uchylił zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji w sprawie tego oskarżonego przekazując ją do ponownego rozpoznania ,jednocześnie w oparciu o przepis art. 435 k.p.k. uchylił ten wyrok m. in. w stosunku do współoskarżonego szer. rez. Ł. B. w części dotyczącej skazania go za przestępstwa kradzieży z włamaniem określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 279 § 1 k.k. oraz rozstrzygnięcia o karze łącznej w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 3 lata, przekazując sprawę wymienionego oskarżonego do ponownego rozpoznania łącznie ze sprawą cyw. A. J. i co stanowiło obrazę prawa – w pozostałym zakresie odnośnie szer. rez. Ł. B. utrzymał wyrok w mocy, co spowodowało jego uprawomocnienie w części o skazaniu wymienionego za popełnienie przestępstwa z art. 234 k.k. na bezwzględną karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i skutkowało złamaniem zasady zakazu *reformationis in peius*, określonej w art. 434 1 k.p.k., gdyż sąd odwoławczy stosując art. 435 k.p.k. wobec stwierdzenia, że te same względy, które spowodowały uchylenie wyroku w sprawie cyw. A. J., przemawiają za uchyleniem lub zmianą na rzecz współoskarżonego szer. rez. Ł. B., był zobligowany do orzeczenia tylko i wyłącznie na jego korzyść, natomiast orzekł na niekorzyść, utrzymując w mocy za występki z art. 234 k.k. bezwzględną karę pozbawienia wolności, gdy kara łączna pozbawienia wolności była warunkowo zawieszona".

W konkluzji autor kasacji wniósł o "uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej szer. rez. Ł. B. i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie jest zasadna.

Nie jest trafny pogląd zaprezentowany w kasacji, w oparciu o który sformułowano zarzut kasacyjny, a mianowicie, że rozstrzygnięcie sądu odwoławczego oznacza, iż

w stosunku do oskarżonego szer. rez. Ł. B. pozostała w mocy kara 8 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zauważyć przy tym należy, że gdyby tak było w istocie, to fakt rozstrzygnięcia na niekorzyść tego oskarżonego - w trybie art. 435 k.p.k. jawiłby się jako oczywisty. Tak jednak nie jest. Interpretacja zaskarżonego wyroku w ten sposób, jak dał temu wyraz w kasacji jej autor jest nieuprawniona.

W sprawie niniejszej, w części dotyczącej szer. rez. Ł. B. Sąd pierwszej instancji uznał go za winnego trzech pozostających w zbiegu realnym przestępstw, za które wymierzył jednostkowe kary pozbawienia wolności, a następnie karę łączną, której wykonanie warunkowo zawiesił.

Tego rodzaju rozstrzygnięcie probacyjne było możliwe dlatego, że w odniesieniu do każdego z tych przestępstw, po analizie całokształtu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych zaistniałych w sprawie, sąd doszedł do wniosku, że warunkowe skazanie jest wystarczające do osiągnięcia celów kary, a zwłaszcza do zapobieżenia powrotowi sprawcy do przestępstwa. W takiej sytuacji dochodzi zatem w rzeczywistości do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia także w stosunku do poszczególnych kar jednostkowych.

Inaczej mówiąc, zawieszając wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, sąd tym samym zawiesza warunkowo także wykonanie każdej z kar jednostkowych wymierzonych za owe przestępstwa, mimo że werbalnie nie zostało to wprost powiedziane (zob. uchwała SN z dnia 21 listopada 2001r., I KZP 14/01, OSNKW 2002, z. 1-2, poz.1).

Przenosząc te rozważania na grunt realiów sprawy niniejszej, wyrok Sądu odwoławczego wobec osk. szer. rez. Ł. B. należy rozumieć ponad wszelką wątpliwość w ten sposób, że została utrzymana w mocy, za przestępstwo z art. 234 k.k., kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, bowiem z niczego nie wynika, jakoby to probacyjne rozstrzygnięcie zostało uchylone.

Oczywiście można sobie wyobrazić inne, od strony redakcyjnej, ujęcie problemu, wskazujące wprost, że warunkowe skazanie jest nadal aktualne. Jednakże w przypadku wersji przyjętej w zaskarżonym wyroku nie może być mowy o jakiegokolwiek obrazie zasad procedowania.

Można, niejako na marginesie, wspomnieć, że nie było konieczne użycie w części merytorycznej owego wyroku sądu odwoławczego określenia "...uchylając jednocześnie rozstrzygnięcia o karach łącznych...", bowiem - *in concreto* - uległy one automatycznie rozwiązaniu (zob. wyrok SN z dnia 11 lipca 2006r., III K.K. 52/06 - niepubl.).

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia kasacji Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.